

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobkyně: **PhDr. H.P.**, zast. JUDr. Janou Kašpárkovou, advokátkou, se sídlem Blanická 19, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, Maltézské nám. 1, Praha 1, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o rozkladu žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 29. 3. 2012 čj. MK 19500/2012

t a k t o :

- I. Žalovanému se ukládá povinnost vydat rozhodnutí o rozkladu žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 29. 3. 2012 čj. MK 19500/2012, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá toho, aby žalovanému byla uložena povinnost vydat rozhodnutí o jejím rozkladu podaném proti rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 29. 3. 2012 čj. 19500/2012, kterým byla odmítnuta její žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

V žalobě žalobkyně uvedla, že ve dnech 22. 2. 2012 až 1. 3. 2012 podala u Ministerstva kultury celkem čtyři žádosti o poskytnutí informací, které byly odmítnuty rozhodnutím ze dne 29. 3. 2012 čj. MK 19500/2012. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí rozklad, o kterém nebylo ke dni podání žaloby rozhodnuto.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby byla žaloba odmítnuta, neboť žalobkyně nevyčerpala prostředky, které jí k ochraně před nečinností stanoví správní řád, případně zákon o svobodném přístupu k informacím.

Žalobkyně v replice na toto vyjádření poukázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 7. 2008 čj. 62 Ca 39/2008-102 publikovaný pod č. 1760/2009 ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, podle něhož *před podáním žaloby podle § 79 odst. 1 s. ř. s. proti nečinnosti správního orgánu, který nemá nadřízený správní orgán (in concreto: vedoucího ústředního orgánu státní správy, který má rozhodovat o opravném prostředku – rozkladu), není nutné využít ochranu proti nečinnosti podle § 80 správního řádu z roku 2004. I kdyby se žalobce (účastník správního řízení) domáhal toho, aby správní orgán sám sobě uložil povinnost „být činným“ a ve vztahu k sobě samotnému její splnění kontroloval, a tím vyvolával dojem, že „sám sebe uposlechl“, jednalo by se nejvýše o formální naplnění litery zákona. Nijak by se neprojevovalo ve faktickém postěžování si na podřízený správní orgán a očekávání nápravy z pozice nadřízené autority, a tím skutečné pomoci žalobci (účastníku správního řízení), k níž má § 80 správního řádu z roku 2004 směřovat.*

Ze správního spisu, který byl soudu v originále předložen při ústním jednání dne 11. 10. 2012 bylo zjištěno, že žalobkyně podala u žalovaného následující žádosti o poskytnutí informací:

- 1) dne 22. 2. 2012 žádost o informaci, *který zaměstnanec povinného subjektu dne 14. 2. 2012 v 15.45 osobně doručil Městskému soudu v Praze – pracoviště Hybernská* konkrétně specifikovaná podání ve čtyřech soudních řízeních.
- 2) dne 23. 2. 2012 žádost o informaci, *která úřední osoba MK ČR měla „přidělen k vyřizování“ soudní spor vedený proti MK ČR u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 6/2011 a která úřední osoba způsobila marné uplynutí lhůty k úhradě nákladů řízení ve věci 5 A 6/2011, a tedy vznik škody z exekučního řízení 49EXE 220/2012045 EX 124/2012.*
- 3) dne 1. 3. 2012 žádost o informaci, *co znamenají časové údaje „datum podání“ v doručenkách povinného subjektu viz příloha 1 a příloha 2 (dotazovaný údaj editován zeleně), které jsou nedílnou součástí žádosti*
- 4) dne 1. 3. 2012 žádost o informaci *zasláním elektronické verze vnitřního předpisu povinného subjektu, ze kterého vyplývá, že o žádostech o informace ...se u povinného subjektu nevede spis se spisovou značkou a jak se tedy jmenuje „to“, co předkládá povinný subjekt (jako žalovaný správní orgán) soudu podle ust. § 74 odst. 1 s. ř. s., když „to“ není správní spis se spisovou značkou*

O těchto žádostech žalobkyně bylo rozhodnuto rozhodnutím ze dne 29. 3. 2012 čj. MK 19500/20012 tak, že byly odmítnuty.

Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí dne 29. 3. 2012 rozklad, v němž mj. uplatnila námitku podjatosti členů rozkladové komise MK ČR - zaměstnanců MK ČR a zaměstnanců odboru legislativního a právního MK ČR.

O této námitce podjatosti bylo rozhodnuto rozhodnutím ministryně kultury ze dne 27. 6. 2012 čj. MK 34066/2012 MLP. Žalobkyně na toto usnesení reagovala podáním ze dne 13. 7. 2012 nazvaným jako „procesní námitka k vadám řízení o rozkladech (k soudnímu řízení 10 A 90/2012)“, v němž vyjadřuje s obsahem tohoto usnesení nesouhlas. Žalovaný toto podání žalobkyně podle jeho obsahu posoudil jako rozklad proti rozhodnutí ministryně

kultury ze dne 27. 6. 2012, ke dni rozhodnutí soudu o tomto rozkladu dosud nebylo rozhodnuto.

Městský soud v Praze v první řadě konstatuje, že neshledal důvody pro odmítnutí žaloby, jak navrhoval žalovaný. Vycházel přitom z právního názoru vyjádřeného ve shora citovaném rozsudku Krajského soudu v Brně publikovaném pod č. 1760/2009 Sb. NSS. Žalobkyně na tento rozsudek sama ve svém vyjádření poukázala a zástupce žalovaného při ústním jednání před soudem uvedl, že se s tímto rozsudkem seznámil a otázku možného odmítnutí žaloby nadále ponechal na úvaze soudu. Městský soud v Praze proto nepovažuje za nutné zde závěry uvedené v tomto rozsudku reprodukovat a v plném rozsahu na něj odkazuje.

Městský soud v Praze ve věci samé uvážil takto:

Podle § 16 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím lhůta pro rozhodnutí o rozkladu je 15 pracovních dnů ode dne doručení rozkladu povinnému subjektu. V tomto případě byl rozklad doručen Ministerstvu kultury dne 29. 3. 2012. Lhůta patnácti pracovních dnů počítaná ode dne následujícího po podání rozkladu by uplynula dne 20. 4. 2012.

Žalovaný poukazoval na to, že nejprve bylo třeba vydat rozhodnutí o námitce podjatosti vznesené žalobkyní v rozkladu a následně o jejím rozkladu proti usnesení o vznesené námitce podjatosti. Ani těmito skutečnostmi nicméně nelze překročení lhůty pro vydání rozhodnutí obhájit. Je totiž zřejmé, že přiměřená lhůta pro vydání těchto procesních rozhodnutí nemůže být delší než lhůta pro rozhodnutí ve věci samé. Vzhledem k tomu, že žalovaný nevydal rozhodnutí ve věci samé ani ke dni rozhodování soudu, je zřejmé, že překročil i hypotetickou lhůtu čítající třikrát patnáct pracovních dní počítanou od podání rozkladu. Soudu proto nezbylo než žalovanému uložit povinnost vydat rozhodnutí o rozkladu žalobkyně, jak je uvedeno ve výroku I tohoto rozsudku.

Pokud jde o náklady řízení, ve vztahu k žalovanému vychází výrok soudu z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť jako účastníkovi řízení, který neměl ve věci úspěch, mu náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Pokud jde o úspěšnou žalobkyni, soud jí náhradu nákladů řízení nepřiznal v souladu s ust. § 60 odst. 7 s. ř. s., přičemž důvody zvláštního zřetele hodné spatřuje v následujících skutečnostech:

Žalobkyně, popřípadě O.P.O.R.A, odborová organizace (jejímž jménem žalobkyně jedná), je v současné době účastníkem 42 neskončených řízení před Městským soudem v Praze, kde žalovaným je až na výjimky Ministerstvo kultury a Národní památkový ústav a spory se ve většině případů týkají poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž předmětem žádostí žalobkyně (příp. odborové organizace, jejímž jménem žalobkyně jedná), bývají vesměs otázky, které nemají žádný vztah k životní sféře žalobkyně (příp. se netýkají činnosti odborové organizace, za niž žalobkyně jedná) a v některých případech se dají označit za zjevně šikanózní již samotné žádosti, šikanózní výkon práva žalobkyní (příp. odborovou organizací, za niž žalobkyně jedná) lze pak vysledovat i v mnohých soudních řízeních.

Např. ve věci sp.zn. 5 Ca 23/2005 (NSS č.j. 6 As 58/2006 – 84) byl předmětem práva na informaci dotaz PhDr. P. na to, kdo hrabal listí v hradním parku na Bouzově v listopadu

2004, ač tak podle názoru žalobkyně činit neměl, a kdo nehrabal listí, ač tak činit podle jejího náhledu měl, a dále na složení zdícího materiálu při opravě mostu na hradě.

Ve věci sp. zn. 7 Ca 216/2008 se žalobkyně domáhala na základě svého práva na svobodný přístup k informacím zaslání rozsudků dvou konkrétních soudkyň. Žalobkyně podala žádost dne 27. června 2008. Dne 14. července 2008 byla vyzvána k doplnění žádosti o informace. Ač výzva k odstranění vad žádosti o poskytnutí informace nebyla vydána v zákonné 7denní lhůtě, směřovala k odstranění vad podání tak, aby bylo postaveno najisto, jaké rozsudky mají být žalobkyni zaslány, aby informace mohly být poskytnuty v celém požadovaném rozsahu. Splnění výzvy k upřesnění žádosti záleželo pouze v konkretizaci toho, do jakého období spadá datum podání žalob. Namísto vyhovění výzvě, které by spočívalo v napsání jedné věty (žalobkyně komunikovala se správními orgány prostřednictvím elektronické pošty), žalobkyně podala proti takovému postupu stížnost namítající výlučně nedodržení lhůty k vydání shora popsané výzvy, nikoliv její věcnou nesprávnost. Takový postup žalobkyně dle názoru soudu nesměřoval k získání informace, kterou soud nepochybně hodlal žalobkyni poskytnout, nýbrž pouze k zahájení řízení o stížnosti před žalovaným, tedy v konečném důsledku k oddálení získání informace. Takové jednání je s ohledem na okolnosti výše popsané šikanózním výkonem práva.

Ve věcech sp. zn. 5 Ca 40/2008 a sp. zn. 5 Ca 41/2008 se odborová organizace jednající žalobkyní v každé této věci domáhala zrušení dvou fiktivních negativních rozhodnutí žalovaného Národního památkového ústavu „vydaných“ na základě zákona o svobodném přístupu k informacím. Spolu s podanou žalobou žalobkyně požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení právního zástupce. Soud prvním úkonem v řízení oběma žádostem vyhověl, přihlédl přitom k finanční situaci žalobkyně. Žalobkyně se následně domáhala, aby soud ustanovení zástupce zrušil, neboť nedošlo k první poradě s klientem. Soud žádosti nevyhověl, neboť ustanovený advokát byl již ve věci činný (nahlédl do spisu). Proti tomuto usnesení žalobkyně podala kasační stížnost. Ustanovený advokát následně požádal o zrušení ustanovení a přiložil přípis žalobkyně, ze kterého vyplývá, že došlo k narušení nezbytné důvěry. Soud ustanoveného advokáta zprostil a určil jeho odměnu (spočívající v jednom úkonu nahlédnutí do spisu). Následným podáním žalobkyně svou původní kasační stížnost vzala zpět a podala novou, ve které tvrdila, že se soud zcela nedostatečně zabýval tvrzením advokáta o narušení vzájemné důvěry, bylo přitom na něm, aby prokázal, proč a z jakého důvodu k tomu došlo a co mu brání žalobkyni zastupovat. Pokud by soud automaticky vyhovoval podobným návrhům, znamenalo by to dle žalobkyně pro advokáty snadnou možnost, jak se zbavit neoblíbeného a špatné placeného zastupování ex offo. Žalobkyně uvedla, že si není vědoma ničeho, čímž by měla zavdat příčinu ke snížení důvěry ustanoveného zástupce, když vždy poskytovala plnou součinnost. Dále uvedla, že za úkon nebylo třeba přiznávat odměnu, neboť šlo o úkon procesně zcela zbytečný. Zástupce by takto zbytečně mohl studovat spis každý týden, čímž by si vydělal značnou částku. Žalobkyně navrhla, aby soud opravil zřejmou nesprávnost ve výroku usnesení. Návrhu na opravu zřejmých nesprávností soud nevyhověl, proti čemuž žalobkyně podala další kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud rozhodnutí o kasačních stížnostech spojil ke společnému řízení a rozsudky ze dne 31. srpna 2009, č.j. 8 As 49/2009-113, resp. 8 As 51/2009-124, kasační stížnosti zamítl. V odůvodnění pak uvedl: „*Nejvyšší správní soud především konstatuje, že v soudním řízení je zpravidla společným zájmem účastníků i soudu postupovat k meritornímu vyřízení věci. Jinými slovy, neplatí, že cesta je cíl. Situace, kdy žalobkyně usiluje o ustanovení právního zástupce, poté se obratem domáhá jeho zproštění a napadne rozhodnutí, jímž jí není vyhověno, po zproštění zastoupení k žádosti advokáta však vezme kasační stížnost (I.) zpět a další kasační stížností (II.) se domáhá trvání zastoupení, které ovšem i v jiné věci navrhla*

ukončit, nesvědčí o procesním postupu, jímž by chtěla žalobkyně hájit svá procesní práva se současným zájmem směřovat k vyřízení věci samotné.“

Zákon o svobodném přístupu k informacím předpokládá, že výkon veřejných subjektivních práv v něm upravených směřuje k uskutečnění cíle sledovaného touto právní normou. Žalobkyně, jak uvedeno výše, svým chováním, jinak právem dovoleným, sleduje vyvolání soudní pře, a to v některých případech i s vědomím, že toto řízení ve svém důsledku k poskytnutí informace nijak nepřispěje. Dle názoru soudu se v těchto případech sice jedná o výkon práva, ale s ohledem na okolnosti o výkon práva závadný, kdy jednání a jeho výsledek se shodují s výsledkem, který mělo právo na zřeteli, ale toto jednání bylo učiněno nikoliv za účelem dosažení výsledků, k jejichž docílení byla žalobkyni propůjčena ochrana, nýbrž aby bylo dosaženo výsledků jiných, které jsou jinak považovány za nevíтанý vedlejší následek tohoto jednání. Takový výkon práva, i když je se zákonem formálně v souladu, je ve skutečnosti výkonem práva jen zdánlivým; účelem zde nebylo vykonat právo, nýbrž samoučelně napadnout postup správního orgánu opravným prostředkem, zatímco dosažení vlastního smyslu a účelu sledovaného právní normou (viz výše) bylo pro žalobkyni nepochybně vedlejší a z jejího hlediska bez významu. Závěry o výkonu práva šikanózním způsobem zde soud činí i s ohledem na rozsah a povahu sporů, jež žalobkyně, resp. odborová organizace jednáající žalobkyní u zdejšího soudu vedou (jakkoli z hlediska právní subjektivity je třeba odlišit odborovou organizaci a její předsedkyni, je jednoznačné, že tyto subjekty jednají nejen ve shodě, ale fakticky jde pouze o úkony jednoho subjektu, a to žalobkyně).

Městský soud v Praze rovněž připomíná, že i Ústavní soud uvedl ve svém usnesení ze dne 13. 10. 2011 sp. zn. III. ÚS 2800/09, že *materiálně se stěžovatelka* (v dané věci jí byla Odborová organizace pracovníků správ památkových objektů při Národním památkovém ústavu, již byla žalobkyně předsedkyní; pozn. Městského soudu v Praze) *jeví jen jako účelový nástroj veskrze litigiozního (sudičského) postupu své předsedkyně, jež jejím prostřednictvím vede bezpočet soudních sporů, které často ani vzdáleně nesouvisejí s pracovní právními vztahy zaměstnanců správ památkových objektů. Tato skutečnost je patrná nejen ze spisového materiálu v projednávané věci, ale i ze zhruba pěti desítek zjevně neopodstatněných podání, jež byla u Ústavního soudu učiněna stěžovatelkou, její právní předchůdkyní či osobně PhDr. H.P.*

Poukázat lze rovněž na usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 12. 2002 sp. zn. III. ÚS 156/02, kde Ústavní soud uvedl: *Právo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápanou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí. Právu na informace odpovídá obecná povinnost, aby nikdo, koho k tomu neopravňuje zákon, a nad míru, ve které ho k tomu opravňuje zákon, nikomu v podání informace nebránil. Právo na informace lze omezit toliko zákonem a to za splnění dvou podmínek: předně že se tak děje za některým z účelů taxativně uvedených v čl. 17 odst. 4 Listiny (opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví nebo mravnosti) a za druhé, že je takové omezení nezbytné, tzn., že cíle omezení jinak v demokratické společnosti dosáhnout nelze (podtržení doplněno).*

Šikanózní výkon práva žalobkyní se projevuje i v nyní projednávané věci. Je sice pravda, že v řízení formálně vzato skutečně dochází k průtahům (i proto soud věcně žalobkyni vyhověl), avšak zásadní podíl na těchto průtazích má sama žalobkyně. Žalobkyně ve svém

rozkladu uplatnila paušální námitku podjatosti vůči všem členům rozkladové komise. Takové námitky založené na obdobné argumentaci přitom žalobkyně (neúspěšně) vznáší opakovaně, a to i v řízení před soudem (např. řízení ve věcech 10A 206/2010 nebo 10A 7/2011). Při ústním jednání před soudem žalovanému přitom vyčítala, že o této její námitce vůbec rozhodoval, neboť podle jejího názoru to nebylo třeba. S tím je ovšem v naprostém protikladu fakt, že proti usnesení o této námitce podala rozklad (jakkoli její podání není takto označeno, soud souhlasí s žalovaným v tom, že podle obsahu je bylo nutno takto posoudit), přičemž v tomto rozkladu namítá toliko formální vady vydaného usnesení.

Ačkoli žalobkyně při ústním jednání před soudem prohlašovala, že „*jejím záměrem není vyvolávat soudní spory*“, její přístup v projednávané věci o tom nijak nesvědčí. Jakkoli je žaloba z procesního hlediska přijatelná a věcně projednatelná i bez vyčerpání prostředků k ochraně před nečinností na úrovni správních orgánů a z věcného hlediska byla žalobkyně ve výsledku úspěšná, je třeba vidět, že i přesto se žalobkyně mohla – pokud skutečně jejím záměrem nebylo vyvolat tento soudní spor, jak tvrdí – pokusit o smírné vyřešení věci, např. podáním neformální urgencye či stížnosti, dotazu na stav řízení apod.

Žalobkyně se žalobou domáhá rozhodnutí, které musí být vydáno přímo vedoucím ministerstva (zde ministryní kultury). Jakkoli i v takovém případě musejí být respektovány zákonem stanovené lhůty, je zřejmé, že ministr jako vedoucí ministerstva a člen vlády není „klasickým“ státním úředníkem, v jehož pracovní náplni by rozhodování ve správním řízení mělo představovat významnou část jeho pracovní náplně, jeho rozhodnutí má být nadto vydáno na návrh rozkladové komise, jejíž část mají tvořit odborníci, kteří nejsou zaměstnanci ministerstva. Takto nastavená právní úprava tedy způsobuje, že vydání rozhodnutí, jehož se žalobkyně domáhá, je poměrně časově náročné a jakkoli má žalobkyně z formálního hlediska pravdu a žalovaný skutečně zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí překročil, mělo být žalobkyni (která již řadu takových rozhodnutí iniciovala), pokud skutečně jejím cílem není vyvolávat soudní spory, zřejmé, že podání žaloby na ochranu proti nečinnosti ve skutečnosti vydání rozhodnutí urychlit nemůže. Pro vydání rozhodnutí o rozkladu, jehož se žalobkyně domáhá, je tedy ve výsledku zapotřebí, aby třikrát rozhodovala ministryně kultury (poprvé o námitce podjatosti, podruhé o rozkladu vůči usnesení o této námitce a potřetí o rozkladu ve věci samé). Již tento případ sám o sobě demonstruje, že činnost žalobkyně a její svérázný přístup k právu na přístup k informacím do značné míry žalovaného zatěžuje a sama žalobkyně tedy výraznou měrou přispívá k tomu, že její žádosti nemohou být vyřízeny včas.

Postup žalobkyně ve správním řízení ostatně potvrzuje úvahu, že žalobkyně ve skutečnosti nemá zájem na tom, aby bylo v co nejkratší době vydáno konečné rozhodnutí o jejích žádostech o poskytnutí informace, což lze nejlépe demonstrovat na tom, že po vydání rozhodnutí o námitce podjatosti podala proti tomuto usnesení rozklad. Smysl podané žaloby na ochranu proti nečinnosti pak zůstává při tomto postupu žalobkyně poněkud nejasný, resp. nejví se být nereálnou úvaha, že hlavním smyslem podání této žaloby byla nikoli věc sama, ale náklady řízení. Ve všech těchto okolnostech soud spatřuje důvody hodné zvláštního zřetele, pro něž žalobkyni, ač byla v meritu věci úspěšná, nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. října 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu